

10.kapittel – Immanuels misjon og arbeid (Jesaja kap.8;5 – 9;7)

Gud la en lignelse i Jesajas munn: *"Fordi dette folket forakter Siloas vann, de som renner så stille ..."* (kap.8;6). Herrens arbeid i dette stille vann er stilt i motsetning til hans ødeleggende arbeid, *"elvens vann, de mektige og store – Assurs konge"*, i det neste vers. Vi søker lignelsens betydning.

Siloa – "utsendt" – var et vann som rant ned til dammen ved kongens hage (Neh.3;15). Dette vann som rant så stilt, brakte liv til kongens hage og symboliserte Guds ord utsendt gjennom profetene. Det ord som gir liv til dem som søker tilflukt i "kongens hage". Den gang Jesus skulle åpne den blindfødtes øine sa han: *"Jeg må gjøre hans gjerninger som **har sendt meg**"* (Joh.9;4). Til den blindfødte sa han: *"Gå og vask deg i dammen Siloa!"* (utsendt) (v.7). Hadde mannen "foraktet Siloas vann" ville han ha forblitt blind, akkurat som Israel i Jesajas dager. Men han var en av den rest som omvender seg, og vi leser at han *"gikk da bort og vasket seg, og kom tilbake seende."* Ved å forakte livets vann føres man videre på den vei som blir over-svømmet av dommens ødeleggende vann.

Til ordet og til vitnesbyrdet!

Gud er blitt til *"en helligdom"* i Jesus Kristus for hver den som tror, men for andre er han blitt *"en snublestein og en anstøtsklippe"* (v.14). La oss derfor gi akt på livets ord som rinner så stilt fra Jesajas munn: *"Herren, hærskares Gud, ham skal dere holde hellig, og han skal være deres frykt, han skal være deres redsel ... **forsegl ordet** i mine disipler! ... Til ordet og til vitnesbyrdet! – Dersom de ikke taler i samsvar med dette ord, så er det ingen morgenrøde for dem."* (8;13-20). De 144 000 som Johannes så med Lammet på Sions berg (Åp.14;1) hadde forut blitt **forseglet** i sine panner (7;3).

Til alle tider forakter de fleste Guds ord. De vender seg til avguder og ikke til Gud. Israel er Guds vidner og viser oss hva dette fører til. Guds utvalgte folk, til hvem Guds ord ble betrodd, vendte ryggen til lyset og befant seg i tykt mørke (Jes.8;21-22). De ble *"støtt ut i natten"*. Solen gikk ned over profetene og det kom intet ord fra Gud. Fra profeten Malakias til Matteus, var Guds ord dyrt fordi det var intet syn hos profetene. Men skrevet i det ord var løftet om at Gud ville èngang til åpenbare seg i jomfruens sønn som skulle fødes i Betlehem. Gutten ville vokse opp i gudsfrykt, og "spise" Guds ord. Han ville lære å forkaste det onde og velge det gode. Lyset ville skinne fram fra Galilea (kap.9;1-2).

Tretti år gammel ble Jesus døpt av Johannes og drevet ut i ørkenen for å fristes. Deretter begynte han sin gjerning: *"Han forlot Nasaret og bosatte seg i Kapernaum, som ligger ved Galilea-sjøen, i Sebulons og Naftalis landområder, for at det skulle bli oppfylt som er talt ved profeten Jesaja: Sebulons land og Naftalis land ved veien mot sjøen, landet på andre siden av Jordan, hedningenes Galilea, det folk som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge – for dem er et lys opprunnet."* (Matt.4;13-16).

Og hvilket lys det var! Rettferdighetens sol med *"legedom under sine vinger"* (Mal.4;2). For jøder først og så for hedningene: Guds frelse inntil jordens ender.

Men hvem var han? Ikke annet enn Immanuel – Gud med oss: *"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud,ⁱ Evig Far,ⁱⁱ Fredsfyrste. (Jes.9;6).*

Hvem er han? Noen sier Josefs sønn, andre at han er Gud selv. Men hvem er han? Vi lar engelen Gabriel forklarer: *"Engelen svarte og sa til henne [Maria]: Den Hellige Ånd skal komme over deg, og Den Høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn." (Luk.1;35).*

Fredsfyrste

Menneskesønnen men også Guds Sønn og verdens lys. Jesus, han som skulle frelse sitt folk fra deres synder. Kristus, fredsfyrsten som skal komme tilbake til jorden i framtiden som verdens konge:

"Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli gjort fast og holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid. Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (kap.9;7).

ⁱ Hebr. "El gibbor" = kjempe (1.Sam.17;51).

ⁱⁱ Hebr. "evighets far".